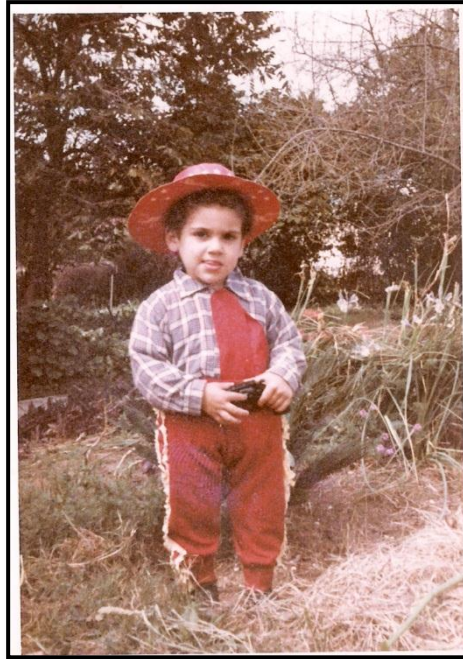

רוֹנָן נולד ביום ט"ז בשבט תשכ"ז, 27.1.1967, במושב גני-עם.
בן שני להוריו, שאול ושרה ואח צעיר לשי, לימים אח גדול של גיל ויפעת.

רוֹנָן בן שנתיים מחופש בפורים לקאובוי

רוֹנָן החל את לימודיו בבית-הספר היסודי בכפר מל"ל וסיים בהצטיינות בבית-
הספר התיכון "עמי אסף" בבית ברל במגמת מסמ"ת, מכשור ובקרה.
רוֹנָן המשיך ולמד שנה אחת במסגרת העתודה הטכנולוגית בבית-הספר התיכון
"עמל ב"י" בפתח תקווה וסיים את לימודיו כשבידיו תעודת טכנאי מכשור ובקרה.

רוֹנָן בסדרת צילומים בגן חובה.

דברים שסיפר שי, אחיו הגדול

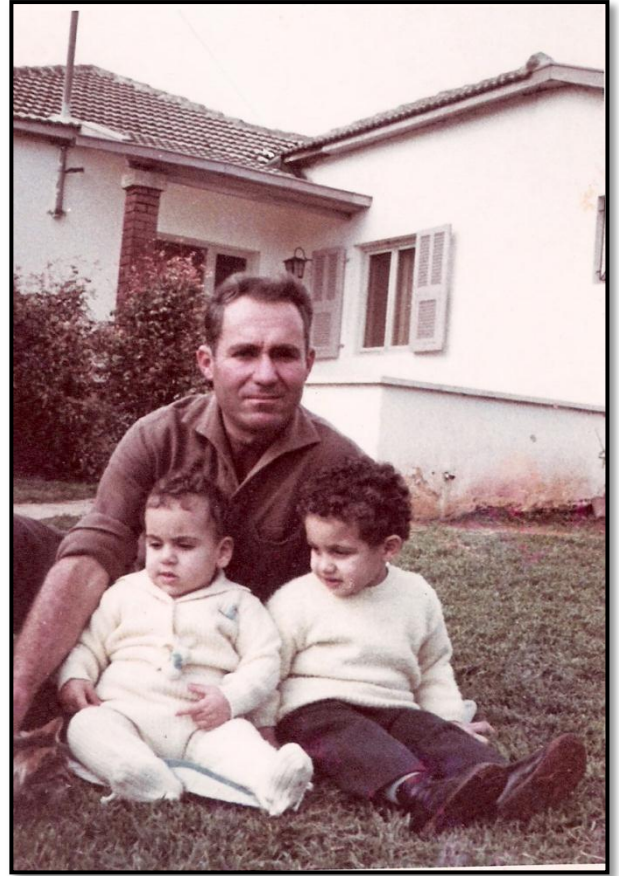
"הוא היה קטן ממני בשנה, גדלנו ממש צמוד. זאת אומרת היו עושים לנו ימי הולדת ביחד בגן ובבית הספר היסודי, כי התאריכים שלנו היו ממש צמודים, חודש ושנה הפרש. גדלנו כמו תאומים, גם לאורך הרבה שנים היינו לבושים גם באותם הבגדים, היו קונים סוודר אז גם לי וגם לו. למדנו גם באותו הבית הספר(אהרונוביץ') ואני הייתי רק כיתה אחת מעליו. זה היה בתקופה שלכל שכבה הייתה רק כיתה אחת ובה 20-25 תלמידים, אז המורים היו פשוט מתבלבלים בינינו! המורים היו נכנסים לכתה שלי וקוראים לי בשם שלו וההפך.. "

רוגן (3) ושי (4) בשדות.

שרה כספי (32) עם שי (4) ורון (3) בחצר הבית.

שאול כספי האבא (36) מעל שי (2) ורון (1) בחצר של השכנים.

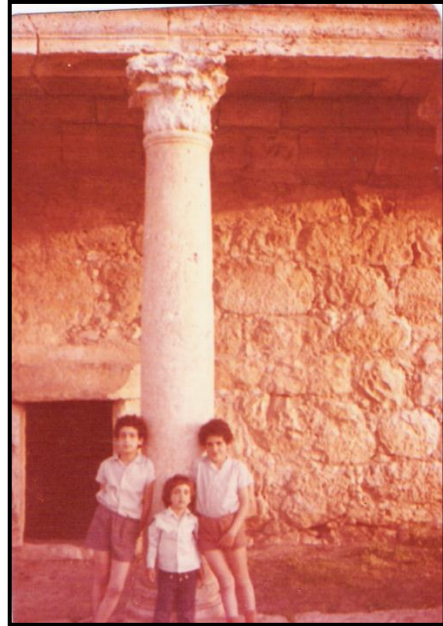
רון (3) ושי (4) ליד נחל הדס.

דברים שסיפר גיל, אחיו הצעיר

לפני הצבא היינו הולכים לסרטים וכאלה דברים.
הוא היה הולך איתי, אני הייתי בחטיבה והוא היה בתיכון והיינו לוקחים אוטובוס
ונתקעים שם בסוף ב12 בלילה בלי אוטובוס חזרה. אז היינו קוראים לאחינו הגדול
(שי) שיבוא עם האוטו שלו, לאסוף אותנו ב12 בלילה.

רון (6), גיל (3) עובדים בגינה בחצר המשק
בגני-עם (1974).

רון (7), גיל (3), שי (8) בטיוול (1974)

גיל (1) רון (5), תחיה כספי (סבתא), שי (6), בחצר
הבית במשק בגני-עם, חג שבועות (1972).

שי (10), גיל (5), רון (9), במרפסת הבית בגני-עם,
עושים בועות סבון (1976).

דברים שסיפרה יפעת, אחותו

הייתה לי חברה שהייתה בטוחה שהם תאומים (שי ורונו) שניהם היו מתולתלים, לא תלתלים רגילים, תלתלים של מייקל ג'קסון, אפרו כזה אז הם היו עוד יותר דומים...

רונו היה תמיד אחד כזה שאוהב להרגיז, בקטע של אחים, הוא היה אומר לי ישבתי לך על המיטה והוא ידע שאני לא אוהבת שאנשים יושבים לי על המיטה, אבל הכל היה בהומור כזה של אחים.

יפעת, שרה, שי, שולי, רונו, שאול, גיל, בחתונה של שי ושולי 19.8.1992.

רונן היה חניך ב"תנועת הנוער של תנועת המושבים" ונטל חלק בפעולות ובמחנות שקיימה התנועה. במשך שנים רבות השתתף בצעדת "העומר" שארגנה המועצה האזורית מדי שנה בל"ג בעומר. בגיל מאוחר יותר השתתף, יחד עם בני משפחתו, בחוגים לניווט עממי, והשתתף מדי שנה בצליחת הכנרת. היו לו גם תחביבים נוספים - איסוף בולים ומטבעות.

רונן מקבל פרס ע"ש ישראל ישעיהו לתלמידים מצטיינים בחינוך המקצועי והטכנולוגי (1986) על לימודיו בבית הספר עמי אסף במגמת מכשור ובקרה

גיל, רוני, שאול, שרה, ויפעת כספי בטקס שבו רוני קיבל את הפרס ע"ש ישראל ישעיהו לתלמידים מצטיינים בחינוך המקצועי והטכנולוגי (1986).

הכיתוב על רונן בחוברת של הפרס ע"ש ישראל ישעיהו (1986).

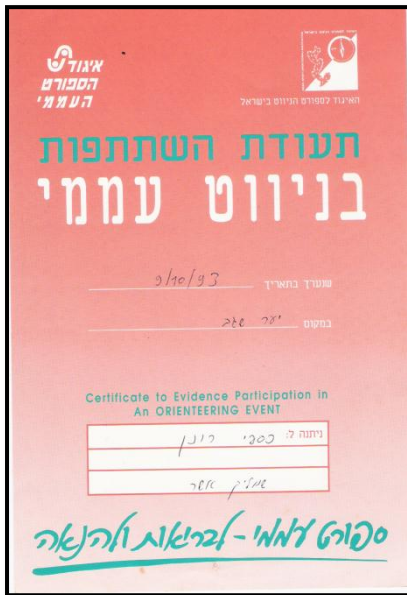

רונן כספי,
עמי אסף - בית-ברל,
מכשור ובקרה,

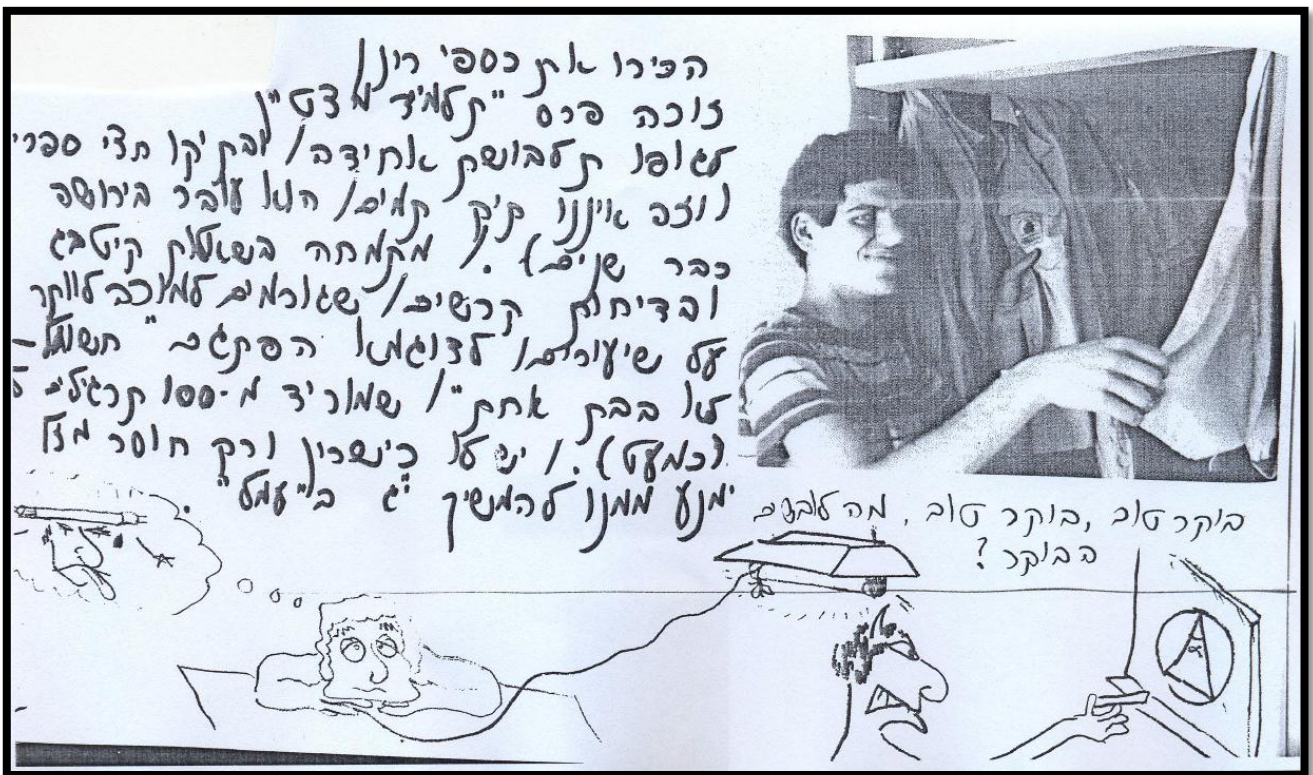
מקבל את הפרס על חריצותו הרבה, התנה-
גותו החיובית ותרומתו הרבה בגבוש חברתי
של הכתה בה הוא לומד. הוא מצטיין
בלימודי הסטוריה ובעבודתו המעשית
במערכות-בקרה.

רונן תלמיד כיתה י"ב, מתגורר בישוב גני-עם,
אביו חקלאי אמו תופרת ובמשפחתו 6
נפשות.

חלק מהתעודות הרבות שקיבל רונן

מתוך ספר המחזור של רונן

רונן היה פעיל בספורט הניווט ועם מותו הקדיש איגוד הניווט את תמונת השער של
עיתון האיגוד לרונן.

תמוז תשנ"ה
יולי 1995

11

האיגוד לספורט הניווט בישראל
ISRAEL SPORT ORIENTEERING ASSOCIATION
ת.ד. 1392, רמת השרון 47100 פ.ו.ב.

רונן כספי ז"ל (מימין) עם אחיו שי ועם גיורא - כולם ממועדון
רמת השרון, באחד מנווטי העונה שחלפה

בתמונה רוני ושי כספי עם גיורא כהן ממייסדי איגוד הניווט בישראל.

בכל תקופת הלימודים עבד עם אחותו ואחיו כדוור של האזור וכך חסך לעצמו דמי כיס. מנהל הדואר בסניף הוד השרון סיפר, כי מעולם לא היה רגוע ובטוח כל כך כמו בעת שרונו עבד, אשר מילא את תפקידו היטב, באחריות וביסודיות.

בשנות השמונים והתשעים הילדים לבית כספי חילקו דואר במושבים גני עם וירקונה ובבתי הוד השרון הגובלים במושבים אלה. בכתבה שפורסמה בעיתון המקומי יש אזכור שלהם (בטקסט המוקף בשחור).

אחיו של רונן מספרים על חלוקת הדואר

זה התחיל בערך כששי (אחיו הבכור) היה בן 14 ורונן בן 13 עד גיל 26 בערך. בהתחלה החלוקה הייתה עם אופניים, מסדרים את המכתבים לפי משפחות בסלים, בין שעה וחצי לשעתיים סיבוב.

החלוקה של הדואר הייתה מתבצעת כל יום, מחלקים משמרות ורשימות בין האחים וכך היו חוסכים דמי כיס ולא צריכים לבקש מההורים. זו הייתה עבודה טובה, שכר טוב וכך גם הייתה עצמאות כלכלית.

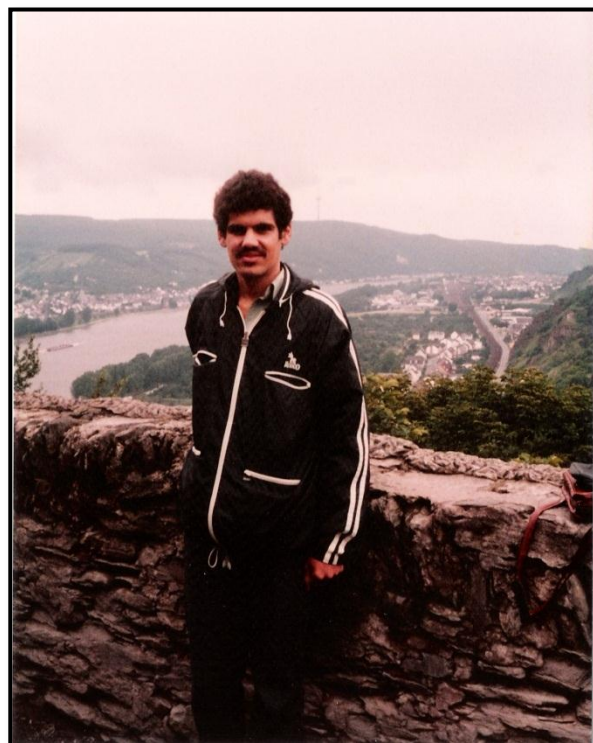
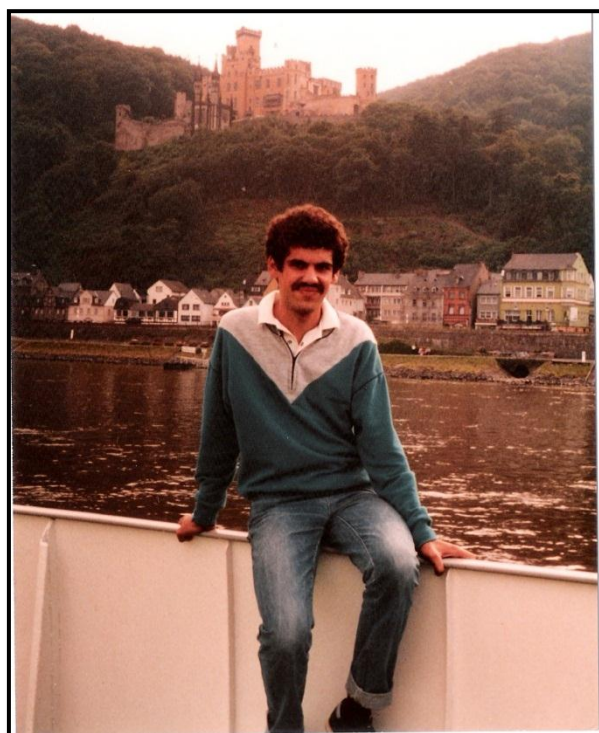
שי (10) יפעת (1), גיל (5), רונן (9) עם האופניים החדשים ששימשו בין היתר לחלוקת הדואר.

במסגרת חילופי נוער עם העיר התאומה למועצה האזורית דרום השרון, העיר ניויד
שבגרמניה, התארח בבית משפחת כספי וולפגנג, הצעיר הגרמני.

בתמונה מ-1983 רואים את וולפגנג, שי, רוני, שרה וגיל, באמצע את יפעת. צולם בעת טיול בעכו.

שנה לאחר מכן, באוגוסט 1984 רוני התארח בגרמניה במסגרת חילופי הנוער אצל
אותו הבחור, וולפגנג, אותו אירחה המשפחה.

תמונות של רוני ז"ל בזמן הביקור בגרמניה

כתבות על חילופי הנוער בגרמניה. רונן מצולם בכתבה בעיתון הגרמני. אוגוסט 1984.

Die israelische Jugendgruppe, die für drei Wochen im Rahmen eines Austauschprogrammes des deutsch-israelischen Freundeskreises in Neuwied bleibt, wird heute von OB Schmelzer im Rathaus empfangen. Fahrten nach Bonn, an die deutsch-deutsche Grenze oder die Synagoge nach Worms sind weitere Programmpunkte, die die 21 jungen Israelis in verschiedene Gegenden der Bundesrepublik führen. Unser Foto entstand bei der Ankunft der Gruppe im VHS-Haus „Die Brücke“.
Foto: Böhlke

„Wir fühlen uns hier wie zu Hause“

Jungen und Mädchen aus Israel lernten von Neuwied aus Deutschland und die Deutschen kennen

„Seit zweiwöchigen Wochen sind sie hier, leben in Neuwieder Familien und haben sich auf einer Radreise über Deutschland informiert. 21 junge Israelis kamen im Rahmen eines Jugendauswechsels, der von deutsch-israelischen Freundeskreise Neuwied organisiert wurde, an das Rhein. Welche Erfahrungen haben sie bis jetzt mit Deutschland und den Deutschen gemacht?“

„Wir empfanden es als eine große Chance, das Land näher kennenzulernen. Als normale Tourist sieht man meist nur das Äußere, aber wir haben zweigleisige Familien kennengelernt und wir verstehen uns so gut, daß wir nur von unseren Eltern reden. Wir fühlen uns wie zu Hause. Und das ist ein ganz echtes Gefühl, denn nach drei Tagen hätten wir gemerkt, wenn man uns nur oberflächlich nicht begegnet wäre.“ erklärt Udi Cohen (17), israelischer Gruppenleiter. Alyssa Shopy, die israelische Leiterin, die bei allen Gesprächen und Diskussionen dolmetschende Tätigkeit hat, hat vorher ein ähnliches Gefühl, weil sie sich so gut versteht, wie bestimmt man sich bei dieser Gelegenheit und wie bei jenen, aber ich habe nur Menschen getroffen, die man alles fragen und mit denen man über jedes Problem reden kann.“

Was ist bisher das stärkste Erlebnis für die Gruppe israelischer und deutscher Jugendliche, die zusammenleben und durch unser Land reisen? Udi Cohen antwortet: „Der größte Schock für uns alle waren die Stunden im ehemaligen Konzentrationslager Bergen-Belsen. Für mich war vor allem der Kontrast zwischen diesem schönen Land, der Herrlichkeit in den Familien und den Geschicknissen von Bergen-Belsen schockierend. Wir alle haben in Israel Dokumente und Bilder des Holocaust gesehen, aber jetzt das Gefühl

der unmittelbaren Nähe - das war sehr schlimm. Viele von uns weinten oder mußten wegzugehen.“ Die Gruppe war gemeinsam in die Gedenkstätte gegangen. Jetzt sind sie sich eing. „Das hat uns alle einander noch viel näher gebracht.“ Udi erinnert sich: „Wir haben nicht geglaubt, wie das ablaufen würde und hatten alle Angst davor, aber wir mußten das anders gar nicht sagen wie wir fühlen, wir haben das gemeinsam erlebt und empfunden. Und deshalb war es auch sehr symbolisch, daß wir zusammen einen Keks mit zwei Schichten an jüdischen Mahnmahl niedergelegt haben.“

Der 17-jährige Alon hatte erwartet, daß wir die einzigen Leute sind, die zu der Gedenkstätte kommen. Aber es waren viele da, die deutsch sprachen, auch Eltern mit ihren Kindern. Und da habe ich gemerkt, daß die deutschen Familien in denen wir leben, keine kleinen Inseln des Verständnisses und der Freundschaft sind, sondern daß es viele Leute gibt, die so sind.“ Schon zwei Tage zuvor hatte sich die deutsch-israelische Gruppe bei einem Seminar in der Jagdstraße Ludwigpark mit vielen problematischen Fragen auseinandergesetzt. Dieter Hebe, der Leiter des Seminars von Dieter Meltsch, das von allen sehr gelobte Programme ausarbeitete und die Gruppe begleitete, betont: „Die Gespräche waren so intensiv und wichtig, daß wir uns alle gefühlt haben, wenn wir zum Essen gerufen wurden.“

Die jungen Israelis, die aus Moshav kommen, das heißt aus landwirtschaftlichen Zentren, die größtenteils auf privater Basis wirtschaften, sind zwischen 16 und 17 Jahre alt. In ein oder zwei Jahren werden sie ihr Abitur machen. Sie alle engagieren sich in der Moshav-Jugendbewegung als Gruppenleiter für Kindergruppen. Dabi Rubinsten

(17) und Zohar (17) erklären: „Wir treffen uns einmal in der Woche mit unserer Gruppe und dann sprechen wir über ganz bestimmte Themen, zum Beispiel darüber, wie wir als Einzelne der Gemeinschaft helfen können. In den Ferien fahren wir mit unseren Gruppen in die Camps.“

Welche Unterschiede fallen auf Anhand von deutschen und israelischen Jugendlichen auf? Alon: „Am Anfang läßt sich viele der deutschen jungen Leute für länger als sie wirklich waren.“ Die 16-jährige Karin aus Neuwied ergänzt: „Auf uns witterten die Israelis umgehört viel reifer und erwachsener. Aber jetzt machen wir gelacht haben, was die so alles tun daheim, versteht'ich es auch. Am deutlichsten war das für mich, als die ersten Hochrechnungen der israelischen Wahl kamen - vor Aufbruch haben viele nicht schlafen können. Da konnte ich keine deutschen Jugendlichen, die es sind.“ Dabi erklärt: „Mir ist klar geworden, daß unser Hintergrund und der der deutschen Jungen und Mädchen sehr verschieden ist. Ich liebe mein Land sehr und erziehe die Kinder meiner Gruppe dazu. Jeden Tag muß ich die Nachrichten hören, ich habe ganz eng mit den Problemen meines Landes. Zwei Kriege habe ich mitbekommen. Das Leben hier ist normaler und ein bisschen alltäglicher.“

Wie kann Unterschiede erkennen haben die Israelis im Familienleben, Alyssa: „Es ist vieles ganz ähnlich und es tut richtig gut zu hören, daß sich deutsche Kinder über die gleichen Kleinigkeiten streiten, wie meine in Israel.“

Vor der Gruppe, die so gut miteinander harmonisiert, liegen noch einige gemeinsame Urlaube und Touren, aber schon jetzt kann Alyssa Shopy ein inhaltliches Fazit ziehen: „Wenn Menschen ganz Willen haben, dann geht einfach alles.“

Gemeinsamer Bummler durch Neuwieds Fußgängerzone: Die jungen Gäste aus Israel und ihre deutschen Freunde. Foto: Hellobrand-Koschke

רון גויס לצה"ל ביולי 1985 והתנדב לחיל הרגלים, לחטיבת גולני. לאחר שהשתלם בקורס חובשים קרביים הוצב בחטיבה בתפקיד חובש קרבי ושירת בשטחים בתקופת האינתיפאדה. בהערכה המצויה בתיקו האישי נכתב: "חייל מעולה, משקיע ורציני". רון השתלם בקורסים מקצועיים וקיבל דרגת סמל ראשון. כשסיים את שירותו הסדיר נכתב בתעודת השחרור שלו: "בעל כושר חשיבה, רציני, אחראי, דייקן, ישר, יסודי וממושמע."

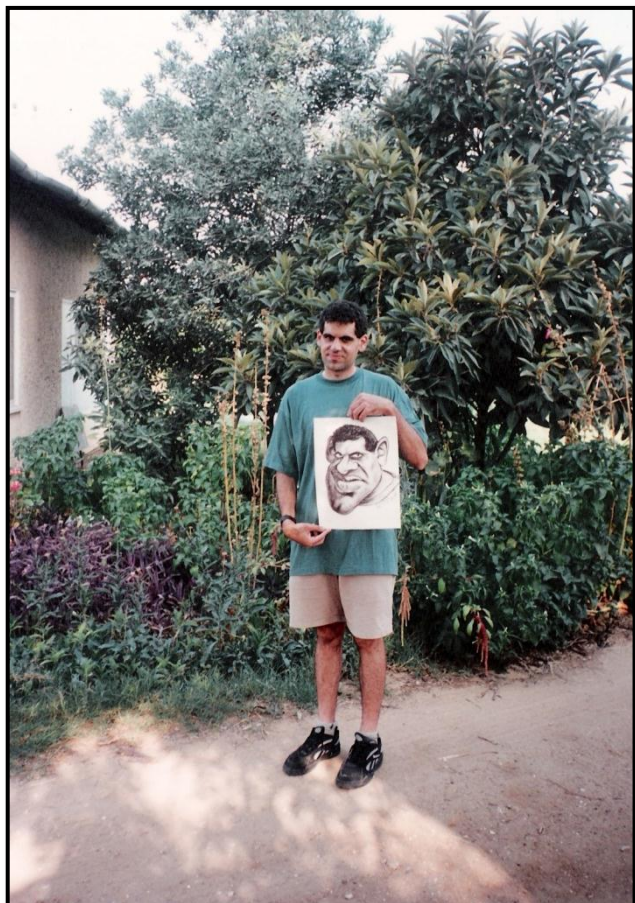

רון בעת שירותו הסדיר כחובש בבסיס הטירונים של גולני (1989) יושב מאחור בגיפ עם שני חברים.

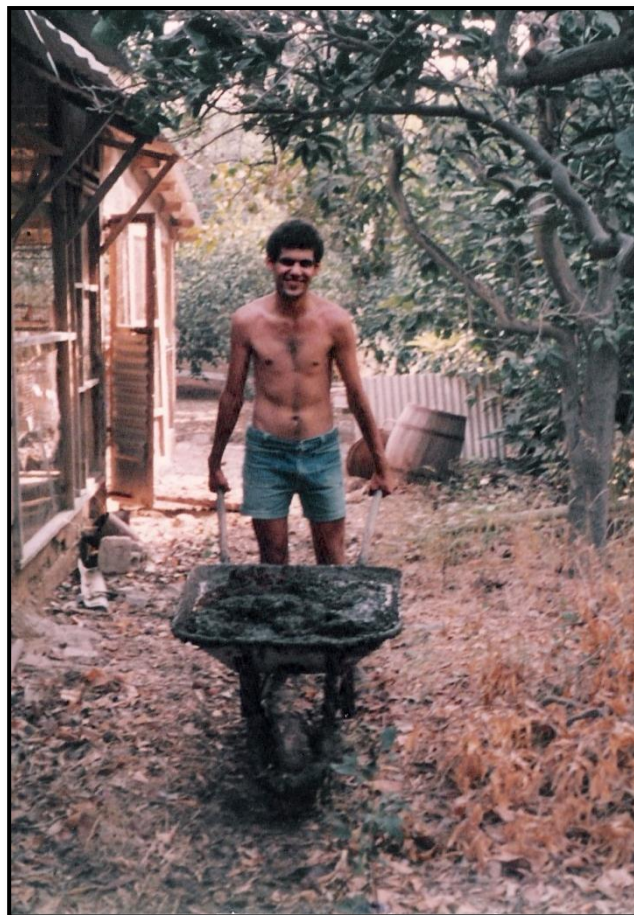

רון (18) גיל (14), שי (19), יפעת (10) ושרה (47) בחצר.

ברקע פולקסווגן דאבל קבינה כחול ששימש כרכב העבודה של המשק וגם היה הרכב המשפחתי.

את רונן עם קריקטורה שלו בחצר הבית בגני עם אחרי שחזר מהטיול בצרפת.

רונן (קיץ 1986) מוציא זבל מהלול במשק.

רונן בטיול שנתי של שכבת התיכון (כיתה יא או יב) עומד מאחור בצד ימין

עם שחרורו מצה"ל למד רוני בבית-הספר להנדסאים שליד אוניברסיטת תל אביב וסיים את לימודיו כעבור שנתיים, כשבידיו תואר הנדסאי מכשור ובקרה. רוני התחיל לעבוד בחברת "אלתן טכנולוגיות", חברה המתמחה במתן פתרונות גז וואקום לתעשיית ההיי-טק הישראלית, במשרת הנדסאי מכשור ובקרה שבגני עם והצטיין בעבודתו. כותבים מעסיקיו וחבריו בחברה: "למדנו ממך חריצות מהי, מסירות, יסודיות ואחריות. תכונות בהן נתברכת ומפירותיהן חלקת לנו. חברו בקרבך שקט נפשי, ענווה, רצינות וחוש הומור מיוחד. היית מעורה בהווה הישראלית, בבעיות חברה ומדינה, בהבחנה מעמיקה של הקורה סביבנו. קיבלת שבחים רבים מהלקוחות ומהספקים שציינו את רמתך הטכנית הגבוהה. הוכחת לנו כי יש על מי לסמוך"

אחיו מספרים שהיה בחור שקט וביישן

"ביום הראשון לעבודה שלו באלתן, למשרת הנדסאי מכשור ובקרה, הוא נעמד בדלת הכניסה עד שהזמינו אותו להיכנס, והוא עדיין היה עומד בדלת ולא נכנס פנימה, הוא היה ביישן מאוד. הוא שאל אם יש להם עבודה בשבילו, אז אמרו לו שכרגע אין עבודה בשבילו, אבל אם תהיה יודיעו לו. בהתחלה הוא היה בא ועובד בלי משכורת, אחרי חודש חודשיים כבר הבינו שאפשר לקחת אותו לכל הזמן, קבוע. בהתחלה הוא היה נכנס ולא מדבר ופתאום אחרי איזה שבוע לא הפסיק לדבר. היה אתו עוד עובד יותר מבוגר מרוני שהיה ימני, ורוני היה שמאלני והם היו מתווכחים על פוליטיקה ביניהם."

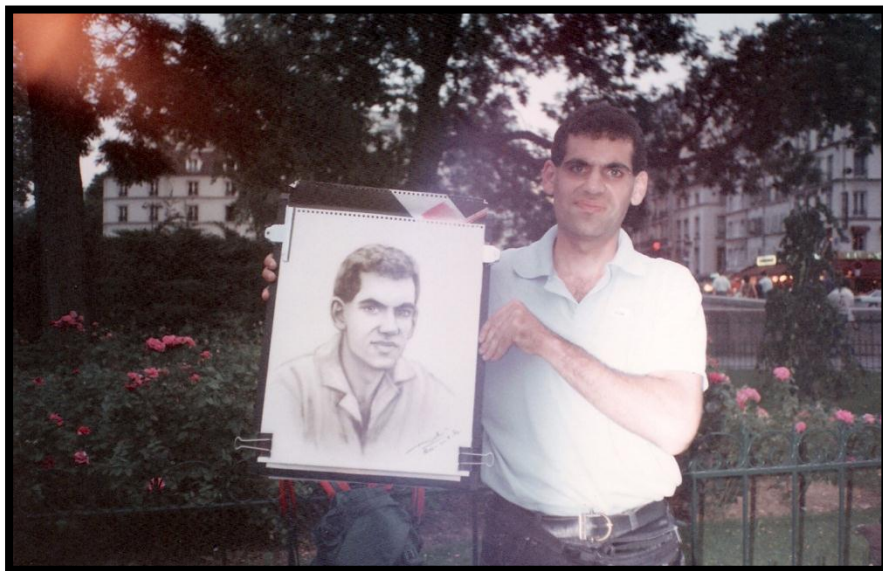
" רוני היה אוהב לשבת ולקרוא את הכרכים של האנציקלופדיה העברית, זה היה בתקופה שכל משפחה הייתה עושה מנוי כזה, שכל שנה שולחים לה את הכרך החדש שיצא ורוני היה מאוד מתלהב מזה.

לפני שרוני הכיר בן אדם, הוא היה בישן מאוד ולא מדבר הרבה, לקח לו זמן להיפתח, אבל אחרי שנפתח הוא לא הפסיק לדבר, היה יכול לדבר על הכל על פוליטיקה ואקטואליה בעיקר."

טיול בצרפת 1994

רונן בטיול בפריז ליד שער בניצחון (קיץ 1994).

רונן בטיול בפריז/צרפת (אוגוסט 1994) ברחבת הנוטרדאם עם תמונה שצייר אותו צייר רחוב.

כבוגר "בית ספר להנדסאים בתל אביב", המקבל חסות אקדמית מאוניברסיטת תל-אביב, קיבל רוני מאוניברסיטת תל-אביב, מהמחלקה להנדסת אלקטרוניקה, מכתב המזמין אותו להשלים לימודים לתואר מהנדס אלקטרוניקה באוניברסיטת תל-אביב.

המכתב הגיע בסמוך למועד המילואים האחרון שרוני עשה ביוני 1995, ורוני התכוון לחזור לאוניברסיטת תל-אביב לאחר סיום המילואים האחרונים, כדי לברר פרטים על המסלול של השלמת תואר מהנדס אלקטרוניקה לבעלי תואר הנדסאי, מתוך מטרה ללמוד לתואר מהנדס אלקטרוניקה.

רוני נקרא לתקופות של מילואים ושובץ בגדוד חי"ר בדרום הארץ. ביום 5.6.1995 נקרא רוני לשירות מילואים, וביום ט' בסיוון תשנ"ה (7.6.1995), במהלך המילואים, נפל רוני בעת מילוי תפקידו. הוא נהרג כאשר הוסע בקומנדק צבאי למוצב בערבה, שם היה עליו לאייש את תפקיד החובש הקרבי. במהלך הנסיעה על כביש הערבה התהפך הקומנדק. בחקירה שנערכה התברר, כי את הרכב הצבאי נהג חייל מילואים שלא היה לו כלל רישיון נהיגה. סמכות הרישוי של צה"ל הסמיכה בטעות את חייל המילואים לנהוג ברכב צבאי, למרות שלא היה לו רישיון נהיגה אזרחי. מחדל זה גרם למותו של רוני. רוני הובא למנוחות במושב גני עם. בן עשרים ושמונה היה בנופלו. השאיר אחריו הורים, שני אחים-שי וגיל ואחות-יפעת. במכתב הניחומים למשפחה כתב הרמטכ"ל אמנון ליפקין שחק: "רוני תואר על ידי חבריו כחייל רציני, בעל רמה אישית גבוהה, אשר הקפיד על קלה כחמורה מתוך שאיפה לשלמות הביצוע". הוסיף וכתב מפקדו: "רוני הקרין חריצות ומצוינות על הסובבים אותו. הוא מילא את תפקידו כחובש קרבי באופן מופתי ובמסירות רבה". חבריו לעבודה ציטטו את רבינדראנת טאגורי: "יום יבוא וידענו כי אין בכוח המוות לגזול מאתנו את אשר זכתה בו נשמתנו, כי הנשמה והישגיה חד המה".

חייל נהרג בהתהפך קומנדקר שבו נסע

בתאונה אחרת נפגעו ניידות משטרה, שהגיעו לשטח לאחר התהפכות טנדר

ניידות המשטרה הפגועות וטנדר ה"מאזדה" מתחת לגשר (צילום: אלעד גרשגורן)

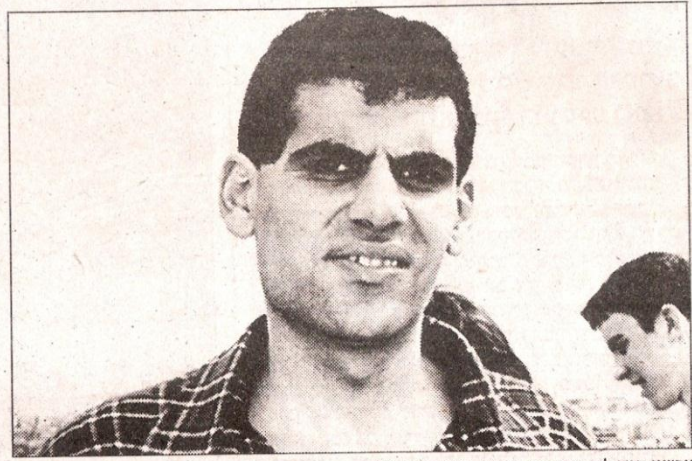
מאת עמיר רפפורט וירבל פלג, כתבי "ידיעות אחרונות" סמוך במילואים רונן כספי (28) ממושב גני-עם שבשרון נהרג אתמול אחר-הצהריים בהתהפכות קומנדקר בכביש הערבה. חייל נוסף נפצע. התאונה אירעה סמוך לשעה 4 אחר-הצהריים. הקומנדקר, מסוג "אביר", נסע בכביש הערבה מצפון לדרום. בקילומטר ה-129 בכביש איבד הנהג את השליטה על ההגה, סטה לשוליים והתהפך. סמ"ר כספי נהרג במקום, ואילו חברו פונה במסוק לבית-החולים "טורוקה" בבאר-שבע. בבית-החולים התברר, כי הוא טובל מפציעות שהוגדרו קלות, אך הוא שרוי בהלם. בתאונה אחרת, שאירעה אתמול בצהריים במחלף עתלית בכביש החוף, נפגעו שתי ניידות של משטרת התנועה הארצית,

שתי ניידות של משטרת התנועה הארצית, שעמדו בצד הכביש בשעה שהשוטרים כיוונו את התנועה, נפגעו כחצי שעה מאוחר יותר על-ידי טרנויט "פיאט", שנהגו נסע אף הוא לכיוון חיפה, ככל הנראה במהירות גבוהה. נהג ה"פיאט" נפצע ולניידות נגרם נזק כבד. שוטר אחד נפגע קלות ברגלו.

לאחר שהגיעו לסייע בהכוונת התנועה לאחר תאונה. הניידות נפגעו מרכב שהגיה במהירות, ושנהגו לא ציית לתמרור אוהרה שהוצב במקום. סמוך לשעה 3 אחר-הצהרים איבד נהג טנדר "מאזדה" את השליטה על ההגה מתחת לגשר במחלף עתלית, והתהפך. 4 מנוסעי הטנדר נפצעו באורח בינוני, והועברו לבית-החולים.

רק שבוע קודם הוא ניצל בנס מתאונה

רוגן כספי נהרג בתאונת דרכים כשהיה בשרות מילואים. הקומנדקר בו נסע התהפך. אמו, שרה: "אני מקווה שמישהו יקרא את הדברים, ולפחות שיעזור למנוע תאונות כאלה בעתיד"

"עכשיו הוא לא יודע מה קורה", רוגן כספי ז"ל

רוגן כספי, תושב מושב גני עם, נהרג ביום רביעי שעבר בכביש הערבה בזמן שירות מילואים. כספי, חובש וסמל ראשון בדרגתו, נסע עם חייל נוסף בקומנדקר צבאי. הרכב התהפך וכספי נהרג במקום. פרטי התאונה עדיין לא ברורים, וצה"ל מיינה ועדת חקירה.

רוגן כספי היה הנדסאי מכשור ובקרה בחברת "אל-תן", הנמצאת במושב גני עם. משפחת כספי היא משפחה חקלאית מוותיקי יישוב גני עם. כספי גדל במושב, סיים בהצטיינות את לימודיו בתיכון "עמי אסף", ואף זכה לפרס מצטיינים בחינוך. רב נג, התגורר עדיין בבית הוריו במושב, והקשר המשפחתי היה חשוב לו מאוד.

הוריו, שאול ושרה, סיפרו כי רוגן הצטיין בכל מה שעשה, גם במקום עבודתו ובי לימודיו. את שירותו הצבאי עשה כמתנדב בגולני, ובמהלך השירות עבר גם את האיג"ת תיפאדה. רוגן היה חובב ניווט עממי, ויחד עם אחיו הבכור, שי, נהג לצאת לניווטים כשמדי פעם צירפו גם את אמו.

אמו שרה אמרה, "לפני שבוע נסע רוגן מטעם העבודה לירושלים, וכשחזר סיפר לי שהוא ניצל בנס מתאונת דרכים, וניי שקתי אותו. הפעם, כשרוגן יצא למילואים, לא חששתי ואפילו לא נישקתי אותו. אמרתי לו, רוגן עוד מעט יהיה שלום. עכשיו אתה הולך לשירות קל. וכך פתאום זה קרה".

יוסף שוב, תושב גני עם, ספר לרוגן על קברו. "על פי לוח זמנים ידוע מראש יוצא בחור צעיר ממקום מחייתו, ביתו ומשפחתו לשירות מילואים. הוא יודע ומשפחתו יודעת שאין זו הפעם הראשונה וגם לא הפעם האחרונה. על כן לא עולה על הדעת

בעבודה חקלאית, ורוגן גדל באווירה זו. הוא בן לצירוף גליות. אמו שרה עלתה מפרס בשנות ה-50, ואביו מהמשפחות הוותיקות של היישוב.

האם שרה כואבת את מותו של רוגן בתאונת דרכים ואונרת, "אם היה נהרג במלחמה, זה היה אחרת, אבל כך סתם... אני מקווה שמישהו יקרא את הדברים, ולפחות שיעזור למנוע תאונות כאלה בעתיד. רוגן היה כל כך זהיר, אפילו מטיגריה הוא נזהר. אני פשוט מחכה שהוא ייכנס, ואני אספר לו על זה. הוא תמיד כל כך אהב לדעת כל דבר, ועכשיו הוא לא יודע מה קורה".

רוגן הניח אחריו את הוריו שרה ושאול, ושלושה אחים, שי גיל ויפעת.

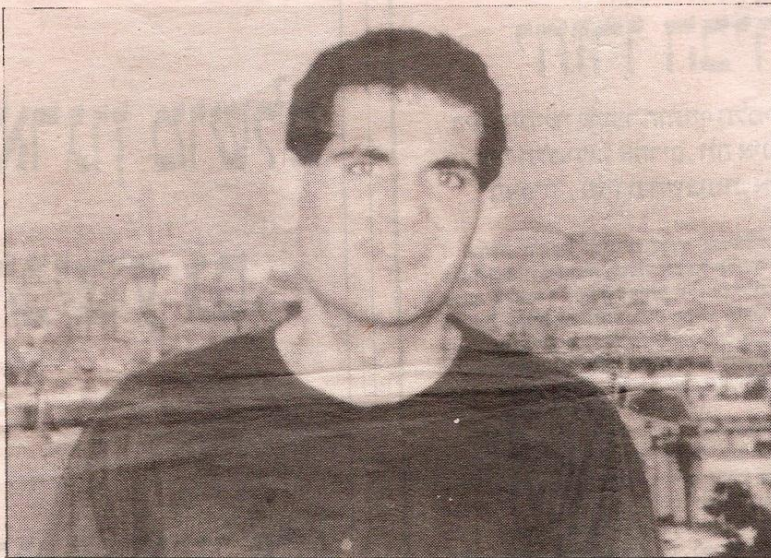
מיכל קאופמן ■

שיומיים אחר כך ישיבו את גופו ללא רוח חיים הביתה". עוד אמר שוב, "רוגן ייזכר כבחור יפה, בעל חיוך ביישני, נעים הליכת, מתמיד, שקט ונחבא אל הכלים".

אביו, שאול, אמר על קברו, "רוגן, בן יקר היית, נאמן להוריך. בגאווה כחובש קרבי בגולני עבדת, וקיבלת הרבה שבחים ממקום עבודתך. תחסר לנו מאוד, בן יקר, נוח על משכבך בשלום. שאלו אותי מהיכן אשאב כוח להתמודד, ואמרתי מסכתא פרומה חייתמן ז"ל".

רוגן הוא נינה של פרומה חייתמן, ממ שפחת מקימי ראש פינה, ויחד עם בעלה היו ממקימי המושבה מטולה. פרומה היתה רמות ידועה בתקופה העלייה הראשונה. משפחתה המשיכה את דרכה

לאיש המילואים שנהג ברכב בו נהרג רונן כספי מגני עם לא היה רישיון נהיגה אזורחי

ההורים התבשרו השבוע שמתנהלת חקירה על נסיבות המוות. רונן כספי צילום רפרודוקציה: כרמית שי

כך עולה מבדיקה שערך "צומת השרון". לא ברור איך החייל קיבל אישור מהצבא לנהוג בקומנדקר, שאיתו עשה את התאונה הקטלנית

לפני שבועיים נהרג רונן כספי, 28, חובש במי לואים מגני עם שבהוד השרון, במהלך שירות מי לואים. כספי מצא את מותו כתאונת דרכים קטלנית בה התהפך הקומנדקר הצבאי בו נסע. נהג הקומנדקר, בן 28 גם הוא, נפצע פצעים בינוניים עד קלים והועבר במצב של הלם לבית החולים, שם אושפו ליום אחד ושחרר.

בתחקיר שערך "צומת השרון" השבוע התברר, שלנהג הקומנדקר כלל לא היה רישיון נהיגה אזורחי. משיחה עם חיילים מהיחידה של כספי התברר, כי ב-7 ביוני יצא הקומנדקר מבסיס צבאי ברומ במטרה להביא ציוד מהמפקדה המרחבית. כרכו חזרה לבסיס קיבל הנהג הוראה לאטוף את כספי, ובמהלך הנסיעה הרומה, הקומנדקר סטה לפתע לשוליים הימניים של הכביש והתהפך. כתוצאה מכך נהרג כספי. בבדיקה שנעשתה אחרי התאונה התברר כי תנאי הכביש היו טובים.

לפי הנהלים הצבאיים, כל חייל שמגויס למילואים בתפקיד נהג, עובר הכשרה מחדש לנהיגה ברכב צבאי, כ"אימון תלת יומי". מטרת אימון זה, בתחילת שירות המילואים, היא להחזיר את הנהג לכושר וליכולת נהיגה ברכב צבאי. לפי פקודת מטכ"ל, על כל נהג לעבור בסיום אימון זה מבחן נהיגה במשך חצי שעה לפחות, על ידי בוחן, אשר חייב לברר את כושרו של הנהג וגם לברוק האם יש רישיון נהיגה אזורחי בתוקף.

הבריו של כספי סיפרו השבוע, כי לנהג לא היה רישיון אזורחי, ולכן לא ברור כיצד הצליח לעבור את האימון. עוד עלה מתוך שיחות עם חיילי היחידה, כי הזמן המוקצב לכל חייל מילואים כדיל-קבל את ההכשרה לנהוג ברכב צבאי הוא מספר

דקות בלבד. "באים לכאן עשרות מילואימניקים, לאף בוחן אין את הזמן לברוק את הנהג במשך חצי שעה, הבדיקות לכשירות חיילי המילואים נעשות בקבלנות. כל אחד עולה לרכב, נוסע שלוש עד חמש דקות, לא יותר, ומקבל את האישור להיות נהג על רכב צבאי במילואים", אמר אחד מהם. אחר גילה כי חיילי מילואים שעוברים הכשרה לנהוג ברכב צבאי אחד, נהגים אחר כך גם בכלי רכב אחרים, הדורשים מיומנות נוספת.

חיילי היחידה סיפרו, כי הנהג שגרם למוותו של כספי גויס כבר מספר פעמים בשנה האחרונה כנהג. רונן כספי, תושב הוד השרון, עבר הכשרה למכשור ובקרה בחברת אל דן טכנולוגיה. כספי

התגורר עם הוריו, שרה ושואל כספי, מוותיקי היישוב. השבוע היה אצלם איש משרד הביטחון, אשר מסר להם כי מתנהלת חקירה מקיפה לגבי נסיבות מותו של כספי. תגובת צה"ל: "המשטרה הצבאית פתחה בחקירה בעקבות מותו של איש המילואים רונן כספי. החקירה טרם הסתיימה, ועם סיומה יועברו ממצאיה לחוות דעת הפרקליטות הצבאית".

סא"ל מיל' שמואל הרשקוביץ, לשעבר ראש ענף בטיחות בדרכים בצה"ל, מוסר בתגובה: "המקרה שעליו מדווח 'צומת השרון' הוא מקרה חמור של רשלנות. מהשטח באמת עולה תמונה של מבחן סיום חפיף ולא מקצועי".

חנה קליימן, אסתי ארנובין'

כתבה במקומו "צומת השרון" מתאריך 23.6.1995 (גיליון 634) על התאונה בה נהרג

רונן.

ההספד שנשא האב, שאול כספי, בעת ההלוויה של רונן

אבנו של רונן בן יזהר
פי"ה ט"ז שבט תשנ"ה
אולדז - וצ.ה.ל. שנת

בגולה בחודש קב"ל כזולט
עדיה כטאונות ויקלית היכה שפתיק
אוקים אלוזיקן אמתן אלקטרוניקה
אז שיהי'ם - אשית בולטלים באחרון
בו שנת - בחודש קד"ן

יחסה לנו. מלוד בן יזהר
זמקם א' אשכך דשלוס.
שלו אמי שול אביבן שאית את הפק"ו!!!

אסקט פירמה: חזיתון

ב"א פי"ה לנו. אסמל ונאוף.

8.6.1995

הספד שנשא השכן, יוסף שוב, בעת ההלוויה של רונן.

לצכ"ו של רונן כספי בן אבי-זאב.

זאב לא צלח, יצא מרוש, יצא בתור צעיר מתקופת חילול - ביטל ומשנה
לשינוי מילואים. הוא יצא ויצא משנה לא/55 הנדב והאלוף
וגם לא הנדב האחרון.

זאב בן לא זולג זאב הנדב שילוחים אתו כך ילבו את אביו אלא הוא
חיים הבונה. שהיו שאלו החיים, כצדן אתו לני - לחילול ואמרו את
התקוף והטלולת הגלויים בגופו.

והני אתי סומנים כאלו בזרי את רונן, בנם של שרה ושאלו כספי.
מבחי הגי' של אבי-זאב. במור צעיר להחיים והתקוף צדין היו
לסני, צעיר מיני מניו אמור, צעיר מיני כני אהינך בהר אתר אצבון.

כאלו ביננו גברי אבי-זאב ונתיב לגמגג, למד ובגר, יצבר כיון
כבמה יפה גדל מיוך ביננו, נדים האילוב, מתמיד, שקט ונחמא אל הנאים.
נצבר את מבר צינו הילוג הכמו נצבר וממש, את האינו הילוגה הקטה.

נצבר את מסיחולו למשנה ואצבון. נצבר את רונן כחלק
משפחה מאכזר לגינה וגצבנה משש את גמור גיו.

אין ציג לעאונן כה קלג ומנהיל נמנה חלקו ביצירה היתר
המשנה, ומנהיל נצבר, הכאד וגצבון הנצבון.

יהיה צכ"ו ביוך

יוסף שוב

8.6.1995

מכתב תנחומים שהיגיע מחברת אלקטל בצרפת שם עשה רוני קורס מקצועי
במסגרת עבודתו בחברת אלטן העוסקת במכשור ואקום.

08-06-1995 19:26 DE ALCATEL CIT CUST SERU DPT A EL TAN ISRAEL

ALCATEL
CIT
Vacuum Technology Division
International Customer Service

TELEFAX

To: Avi GUTMAN
EL TAN **Fax Nr:** 62

From: Paul GILLOT
ALCATEL CIT - DTV (Annecy)
International Customer Service
Fax : 50 65 75 77 **Date:** 08 / 06 / 95

Copy: **Pages:** 1 / 1

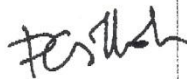
Subject:

We are all disturbed by the sad news of this morning.
I would like, in the name of all Alcatel colleagues, to present our sympathy to Ronen's family and his friends of El Tan.

We came to appreciate Ronen very much as we worked together. Ronen was a very quiet man, but one could discover that he was participating actively to life around him. There was also this very deep gentleness about him, we could guess he was a friend you could rely on.

I think that Ronen was happy to work at El Tan which suited him well. I hope that this thought will help you through your sorrow.

Our thoughts are with his family and friends, we'll remember him.

Paul GILLOT

ALCATEL CIT - 98, Avenue de Brogny - 74009 Annecy - FRANCE
Telephone +33+ 50 65 77 85 - Fax +33+ 50 65 75 77

לזכר רוני כספי - עמוס שוב, חבר

רוני ואני לא היינו אותו הדבר, אבל הזדהיתי אתו מאד ואני זוכר אותו כאילו בילינו ביחד רק אתמול.

רוני היה ילד רגיש, גם אני. כשהיינו בכיתה ו' נודע לי שהילדה שהייתי מאוהב בה מכיתה ג' עד כיתה ח' מסרה את ליבה לאחר. ומשום שלא מצאתי יותר טעם לחיי (כזה סוג של רגיש הייתי), עליתי על האופניים ופתחתי ברכיבה-דהרה לעבר ביתה. לא היתה לי תכנית ברורה. הכוון היה להתאבד או משהו כזה. בשעטתי ראיתי כמה ילדים בני המחזור שלי חוזרים הביתה מאימון כדורסל, בינהם רוני שהיה מחונך בכדורסל. לא יודע למה, אבל בלי משים צעקתי שיהכל נגמר, ואנחנו כבר יכולים למות! היה לי ברור שרוני הוא היחיד שמבין אותי, שאם אני מאוהב באותה ילדה אז גם הוא בטח מאוהב בה, ושהיות שנתנה את ליבה לאחר, גם הוא בודאי חושב שאין עוד טעם לחייו.

ההזדהות הילדית מצחיקה. אם חברי הוא 'כמוני', מבין הילד, משמע שאנחנו אותו הדבר בדיוק. כמובן שלא לא היה לי שום בסיס להניח שרוני מרגיש כמוני, אבל איזו הזדהות עמוקה איתו שעד היום אני לא יודע להסביר גרמה לי לחשוב שאנחנו בעצם בדיוק אותו דבר.

וגם היום אני לא משתחרר מהתחושה שרוני ואני בדיוק אותו דבר. אולי אהבנו את אותה ילדה ואולי לא. אבל גדלנו עם אותם חמרי חיים, שיחקנו והתפתחנו ביחד עם אותם אנשים. ועד היום נראה לי שמה שחיבר ביננו יותר מכל היא העובדה שהתחזקנו והתגברנו על משברים באופן דומה (בהתחלה נדמה לך שאין סיכוי, אבל אז אתה מצליח להתחזק ולצאת מזה).

הייתי מאד רוצה לראות אותו היום. לראות איך הוא התפתח מאותם חמרים. לדבר על מה שהיה ואולי גם לשאול אם הוא באמת אהב, כמו שחשבתי, את אותה ילדה... "אתה ואני". בובר ולוינס כתבו על זה. אבל אני ידעתי את זה עוד קודם. בזכות רוני. מתוק שכמותו. יהי זכרו ברוך.

לקטו וערכו :

תלמידות : ניצן בן שושן ודנינה אברגיל

סטודנטית : אור שליידר

משפחת כספי

תודות :

תיכון עמי אסף.

מכללת בית ברל.

מכללת לוינסקי.

מועצה אזורית דרום השרון.

אגף הכשרת עובדי הוראה.